

1. Második nap reggel

– Jól aludtatok?

A Ponti lányok egyszerre libegtek le a lépcsőn, hogy reggelivel kezdhessék a napot. Abnim nagyon megkedvelte őket, hiszen mindig szeretett volna még lánygyermekeket, de Jeél nem adott neki többet. Bár így utólag nem bánta, mert nem kellett egynél többért aggódni. Runnust, a fiát pedig már a föld gyomra őrizte, érte hiába aggódott volna; el kellett fogadnia ezt, és engednie őt. Az eltelt évek során Gregoria pótolta még a bátyja hiányát is. Nőies volt alapjában véve, de ha kellett, akkor harcias, mint egy férfi, különb sok katonatársánál. Előbb lett zászlóaljelső, mint a hasonló korú bajtársai, megszégyenítette őket képességeivel és erejével. De most ez a szőkévé varázsolt amazon meglehetősen fáradtan üldögélt

**Ez a részlet a regény hivatalos beleolvasója,
csak a szerző írásos engedélyével osztható tovább!**

ROBIN O'WRIGHTLY

Tripiconi
Sztori

A LANTIDÁK FELFEDEZÉSE

No 3

az asztalnál. Hiába regenerálta a testét az amulett, ha lelkileg volt kimerült, nem fizikailag.

Mindenki helyet foglalt, legutoljára Daniel jelent meg, miután teljesen felszerelte az álcáját. Megint úgy nézett ki, mint egy idegen perallantida, tökéletesen fedte arca jellegzetességeit a sötét álszakáll.

– Jól, köszönjük szépen – felelt a kérdésre mosolyogva Arabella.

– Sokkal jobban, mint gondoltam volna – tette hozzá elégedetten Susanna.

– Én úgy aludtam, mint a bunda! Ti nem? – csatlakozott Daniella a társalgáshoz.

„Édes kis semmiségekről beszélgetünk, ez már a vég” – gondolta Gregoria, aki lassan kezdett észhez térni, miután meggyőzte magát: talán ez a nap változást hoz az életébe, de jó irányban. Ki tudhatta előre?

Még az sem, akinek olyan jók voltak a megérzései, mint neki...

– Ha mind ilyen jól érezzük magunkat, akkor itt az ideje elkezdünk küldetésünk második napját – nyitotta meg Daniel a reggelivel egybekötött megbeszélést. – Először is hálával tartozunk Abnimnak és Gregoriának, hogy megvendégelnek minket. Másrészt a mai feladataink közé tartozik a királyi pár, a szüleim felkutatása. Nincs sok időnk, bár ne kéne folyton erre emlékeztetnem titeket... De muszáj elmondanom! Annyi előnyünk van, hogy nem olyan nagy a Város, hogy ne akadjunk a nyomukra. Erre az esetre vannak nálunk tervek is. Egyvalami biztos, ha a secundusi feljárónál lévő laboratóriumban tartanak őket, oda most nem mehetünk vissza. Nagy eséllyel Kris, az áruló és Wieslowski, az örült leérkezett már a föld alá. Nézzétek,

megmutatom, mire gondoltam első körben...

Daniel elővette és kiterítette a telerképeket az asztalra, miután befejezték a reggelit, és feltöltek energiával. Mindenki köré gyűlt, és igyekezett nagyon odafigyelni.

– *Nahát, ezen most rajta van a felvonó* – Maurice egy építész szemével csapott le a tervrajzra, meglepetését az anyanyelvén kifejezve, nem tördelve azzal, értik-e a többiek, amit mond.

– Igen, Gregoriával egyeztettünk, és frissítette is a tervrajzot az éjjel.

– *Ne, ezt Gregoria rajzolta? Mert ő azt mondta, te nem tudsz!* – elkerekedett a szeme az egyetemistának.

A harcosnő a füle hegyéig elpirult.

– Nos, hát, igen. Remélem, megfelel – felelte Daniel.

– *Nagyon ügyes* – dicsérte meg a francia srác. – *De miért nem árultad*

el, hogy ilyet is tudsz? Mindig meglepsz valamivel, te lány! Ha ezt tudtam volna, éjjel nem is kellett volna ezért fent maradnod, mert segíték az átrajzolásban én is.

– Köszönöm, örülök, tényleg! Biztosan lesz még rá alkalom. Térjünk rá a mai pontos napirendre! – Az amazon arcszíne is rákvörös volt már. „Nagyon muszáj ezt?! Daniel, ments ki, erre az egészre semmi szükségem!”

– Át kell néznünk, melyek lehetnek potenciális bűvőhelyek, ahova bezárhatták apámat, anyámat – a királyfi vette az adást, Abnim pedig titokzatos mosollyal hallgatott.

Az atlantidák megjelenésével ő csak a reményre koncentrált; végre visszakapta a lányát, újra volt értelme harcolni az igazságért. Úgy döntött, hogy ha Gregoria ennyire megkedvelte ezt az idegent, ő nem áll az útjukba,

akkor sem, ha a törvényt más mondta. Kezdték modernebb szelek fújdogálni, ahogy a földfelszíniek mondogatták; más fuvallatok jöttek, a változásé, a megújulásé. Nem beszélve arról, hogy egy atlantida ellen csak egy atlantida küzdhetett Abnim szerint.

– A Tiltott Negyedben gyanúsan nem jár senki már egy ideje – szólalt meg a veterán.

– *Az hová esik a rajzon?* – érdeklődött Maurice.

– Azért, mert tiltott, nem? – Lorenzo sem akart lemaradni, bár ő csak azt értette, amit a perallantidák mondtak.

– Nem úgy értem – igazította ki szelíden Abnim. – Hanem hogy ott rendszeresen, mindennap volt egy rituális őrzőjárat Hieronimusz királysága idején. De amióta „azok” átvették a hatalmat, mindenki kerüli azt a helyet.

Gregoria közben megmutatta Maurice-nak a zónát a rajzolt képen: messze volt a többi ismert feljárattól, az egész Várost át kellett volna szelni érte.

– De akkor miért tiltott?

Az olasz fiatalember még mindig nem értette az összefüggést.

– Ez itt csak egy név. Az épületek szempontjából nincs akkora értéke, mint az embereknel. Igazából réges-régen lezárták az őseink, akkor tiltott volt. De ma már csak egy emlékhely. Talán kulcsa sincs már... Nem tudtuk kinyitni a kapuját sosem. Próbálkoztunk pár száz évig, aztán feladtuk, azóta nem foglalkoztunk vele.

– Ha ez így van, Wieslowski hogy juthatott be oda?

– A válasz talán az atlantida mivoltában keresendő. Nem is biztos, hogy bejutott, inkább csak elvonta onnan

a figyelmet és az erőforrást, mert ezzel próbál manipulálni. Ki tudja, az a fickó nem normális – Abnim megborzongott, sosem állhatta a kiszámíthatatlan embereket.

– Gondolod, ott lehet Hieronimusz király és Szol királyné? – kérdezte Gregoria kicsit kételkedve.

– Akár, de még az is lehet, hogy mást találtok ott, amely közelebb vihet a megoldáshoz. Most minden segítség jól jöhet, én úgy gondolom. Ha úgysem figyeli senki azt a helyet, egy próbát megér, hogy megnézzétek.

– Minek, ha úgysem nyitja semmi? – most Lorenzón volt a hitetlenkedés sora.

– Mivan, ha tényleg atlantida tudás kell hozzá? – vágott vissza Gregoria, aki hirtelen a hitére talált.

– Én csak virtuális gépeket tudok feltörni, rám ne nézzetek! – nyögte be Matteo.

– Ne legyetek már kishitűek, gyerekek! Egész idáig csodák sorozata vezérelt titeket, és most egy kis lakattól megfutamodnátok?! – fakadt ki Abnim, ahogy hallgatta elbizonytalanító csevegésüket.

– Ketté kell válnunk, ahogy tegnap – Daniel gyorsan kiadta az ukázt, hogy lenyugtassa a kedélyeket. – A Savájeél elindul a Tiltott Negyedhez, a Lantanera pedig megnézi a secundusi feljárót, mi lett ott a helyzet tegnap óta, titeket ők még úgysem láttak. Mi már feltűnők lennénk, figyelnének. Tegnap is egy hajszálon múlt, hogy megmenekültünk...

– Egyetértetek – bólintott Gregoria, mint vezetőtárs.

Ezzel lezárták a megbeszélést, és elindult mindenki a dolgára. Abnim újfent felszerelte őket minden földalatti jóval, semmit nem vont meg

tőlük, az általa felfedezett reménysugaraktól.

Savájeél és Lantanera hasonlóan az előző naphoz, megállt a hátsókert udvara mögötti kapunál.

– Vidd el Kosta kristályát! – A királyfi a harcosnő kezébe tette a dobozt az amulettel. – Legyen nálad is egy pluszban! Vigyázz a fiúkra... Hozd vissza épségben őket!

– Te pedig ügyelj a puccos hercegeidre, egyben maradjanak! Hiszen mit mondanánk a három fent lakónak? – Gregoria elmosolyodott és átölelte a fiút, erősen és hosszan, mint aki a lelkében is elbúcsúzott tőle.

Való igaz, mindennap a halál és a bukás ugyanúgy leselkedett rájuk, mint a túlélés és a siker jutalma. A különbség annyi volt, hogy míg az elsőt könnyűszerrel elérhették, a másodikért meg kellett dolgozni.

„Vajon mi lehet a palotában, mit csinálhatnak most az asszonyok?” – jutott a királyfi eszébe. A Pontik gyakran gondoltak az otthon maradtokra, de a perallantidában csak ezen a reggelen tudatosult az, hogy fent Ludovica, Larissa és Beatrice mennyire aggódhat az övéikért. Vajon Lorenzót és Maurice-t ki várja otthon? Az olasz fiú apját és két öccsét hagyta a felszínen, a francia srácpedig egy egész országot. Amikor Tripiconban voltak, beszélgettek pihenőidejükben, ismerkedtek, barátkoztak kicsit. Akármennyire is végigrohantak ezen a bő hónapon, ő a szívébe zárta őket, és tudta, hogy Gregoria is, egyet különösképpen. A nyár elején Daniel még nem gondolta volna, hogy a lázadása és önzése ennyi barátot hoz majd, akiknek sokat köszönhet az ősszel; és egy szerelmet elveszít, aki valaha mindent

jelentett neki. De lehet, hogy a szívében nem változott semmi, csak a szereplők cserélődtek...

– Ne aggódj a Ponti asszonyok miatt! – szólt hirtelen az íjász, mivel hallotta, amit társa gondolt. – Felmegyünk a lifttel, és küldünk nekik üzenetet a felszínről Kloéval.

A Savájeél és a Lantanera ismét azzal az intelligenciával vált el a kapunál, hogy este, de legkésőbb a tizenkilencedik órában találkoznak Abnim házában, illetve bármi adódik, fényüzenetet küldenek egymásnak.

2. A földrengés

A Savájeél a kéregfal mentén közelítette meg a tervrajz szerint jelzett Tiltott Negyedet. Nem akartak még nagyobb feltűnést kelteni, mint amennyire már amúgy is sikerült nekik. És minél tovább húzódott a küldetés, annál valószínűbbnek tűnt, hogy a Város akarva-akaratlanul megbolydul majd, mert még a leglustább pletyka is végigrobogott egy héten belül, egy alig háromezres lélekszámú, zárt közösségben. A kerülőút miatt kirándulásuk hosszabb lett a tervezettnél, de nem bánták, mert valahogy ők is sokat reméltek ettől a felfedezéstől, amit az elhagyott helyszínen tehettek.

A tizenharmadik órában, azaz délután egykor haladtak volna el az utolsó feljárat barlangja mellett, amelyet már elhanyagoltak az őrzői.

Bekukkantottak a barlang száján, és látták, hogy nem volt felvonója, a lépcsősora pedig elkopott, öreg volt és használt. Omladék zárta el a tetejét, ki tudja, hova vezethetett egykor. Daniel azonban nemcsak be akart nézni, hanem közelebbről is meg szeretne volna vizsgálni. Így ösztönösen előrement, megkerülve Silviót, hogy lássa, nem talál-e egy elrejtett alagutat, vagy bármilyen további járatot a barlang belső oldalán. A feljáróhoz is egy lépcsősor vezetett, de igen rövid volt, hamar felértek a tetejére, onnan néztek be a barlang száján.

– Gyerekkorom óta nem jártam itt, akkor bújócskáztunk a barátainkkal, de aztán ráuntunk. A szakadárók is megkeserítették az életünket, úgy-hogy játszani nem sok időnk maradt. Viszont sosem kérdeztük meg, miért nem végeztek karbantartást ezen a feljáraton – hümmögött a királyfi,

miközben körbenéztek a boltozatos barlangban. – Arra gondoltunk, talán az óceánba vezet, vagy beomlott valamelyik földrengéskor...

– Itt gyakran vannak földrengések? – kérdezte Susanna, akit az elmúlt időszakban egyre jobban kezdett érdekelni a geológia, vagy inkább egy földtan-hallgató.

– Ahogy vékonyodik a kristályburok, úgy válik egyre instabilabbá a Város fala is. Közben alattunk fortyog a magma, mozognak a kőzetlemezek. Ahogy a könyvtárakban olvastam, ezen a környéken minden évben egy centimétert távolodnak egymástól. A mozgások most már egyre gyakoribbak, és ez így elég nyugtalanító, hogy közben egy háborút is meg kell vívnunk.

Daniel körbejárta a helyet, hátha elkerülte valami a figyelmét, mely az amulettel természetesen erős

volt, de sosem tudhatta. Mostanában elég sok minden más foglalta le: a küldetés, amelyeken keresztülment, az új barátai, vagy éppen a régi... Egyszóval már nem tudott olyan erővel koncentrálni a feladataira, mint annak előtte. Így inkább kétszer is megnézte, nincs-e bármilyen gyanús vagy szokatlan ebben a feljáróban. De ez csak romos és elhanyagolt volt, a felvezető út is teleszórva kövekkel. Itt hosszú évek óta nem ment a felszínre senki.

– Jeleznünk kell a Lantanerának, hogy mit találtunk – nyúlt a derekára erősített bőrtáskába Máréis amulettjéért. – Kevesen tudják, de a telekommunikációs eszköz dokkoló nélkül is működik, ha van egy plusz, aktiválható kristályunk. Csak ki kell menni a barlang elé, hogy a Város tetején lévő tükrök továbbíthassák a jelet. De gyorsan kell cselekedni, nehogy mások kapják el, mint a címzett...

Miután kiléptek az útra, amely a céljukhoz vezetett, elővették a szerkezetet, és Daniel a tenyerében fekvő ékkőre szorította a csatlakozóját. Energia áradt ki belőle, felvillantva szemeit, de ki is hunyt, miután elküldte a masinába pötyögött szöveget:

„A 7-es feljárónál vagyunk. S.”

Ezután gyorsan eltűntek a feljáró barlangjában, reménykedve abban, hogy a fényüzenet a legjobb helyre ért.

Mindenkiben nyugtalanság érzése cikázott, nem tudták megmondani, mitől, talán a hely szelleme okozta, vagy a téma, esetleg éppen...

Abban a pillanatban, mikor erre a tudatra ébredhettek volna, a talpuk alatt megmozdult a föld. Remegni kezdett, és olyan félelmetes hangot hallatott, mintha egy hajó akarna alattuk recsegve-ropogva kettészakadni. Hirtelen fel sem fogták, hogy

nem tudtak mibe kapaszkodni, testük elvesztette az uralmat önmaga felett és nekicsapódott a barlang padlózatának, már ha a hullámzó kőtengert annak lehetett nevezni. Sikoltozni kezdtek a meglepetéstől és a félelemtől, de az ijedtségen, a köpor letüdözésén és kisebb horzsolásokon kívül nem esett más bajuk. Elült a morajlás és a mozgás néhány másodpercen belül, mégis egy örökkévalóságnak tűnt ez az idő. Mikor feltápáskodtak, kiköhögték és leporolták magukat, rögtön egymást keresték, mindenki jól van-e. Csak egyvalaki hiányzott.

– Daniel! Hol van Daniel?!

Akkor vették észre, hogy a barlang egyik fele a romos feljárati út mellett beomlott, és kis kürtő keletkezett benne. Körülbelül két és fél méterrel lejjebb került ott minden, de a Pontik nem álltak azon a területen. Idegenvezetőjük azonban pont

ott járt, keresve egy titkos alagutat, ajtót, amikor megmozdult a föld, és ő bezuhanhatott oda, majd a ráömlő sziklák alá szorult. Minden átlagos emberfia ott a helyszínen szörnyet halt volna, de nem egy perallantida, akit védett az amulett.

Az atlantidák egy emberként rohantak a lyukhoz, és akkor fedezték fel, mi történt, amikor a borzalmas látvány eléjük tárult. Csak félhomályban láthatták, így nehéz volt tájékozódni. Moreni herceg a homlokára erősített egy fejlámpát, hogy jobban lássanak. Annyi egyből bizonyossá vált számukra, hogy Daniel nem volt eszméleténél, a nyakában pedig nem világított a már megszokott türkizkék fény.

